

Tato práce se areálně vztahuje k severozápadnímu Mexiku, především pak k největší současné nativní skupině Tarahumarům. Práce, jež sestává ze tří samostatných částí a devíti kapitol, se snaží nejprve o zachycení vývoje areálu (se zaměřením na Tarahumary) od prehistorických dob do příchodu prvních španělských conquistadorů a misionářů a zároveň usiluje o určité kritičtější zhodnocení archeologických (archeoetnografických) výzkumů, bádání v oblasti biologické antropologie, kulturní geografie, prvních serióznějších etnografických výzkumů a hlavních historických pramenů, s nimiž pracují někteří současní historici. Řady prací a starších výzkumů z těchto oborů, které představují určitý reprezentativní vzorek, s nímž se v rámci studia tohoto areálu setkáváme, bylo využito pro zformulování několika vlastních hypotéz a otázek, na něž stále hledáme odpověď.

Druhá část se zaměřuje na některé teoretické pojmy jako etnicita (etnická identita), sociální a kulturní identita, akulturace či transkulturace či jakási mexická (latinskoamerická) varianta politické etnicity indigenismus, s nimiž se pracuje obecněji i konkrétněji a přibližuje zejména na mexickém materiálu některé problematičtější teze jako vnitřní kolonialismus a s ním spojenou zjednodušenou představu o sociálním egalitarismu všech indiánských skupin či teorii o rozpouštění indiánských mas v procesu mestizace apod.

Třetí část odráží vlastní etnografický a archivní výzkum mezi Tarahumary v letech 1992, 1996 a 2001 a zabývá se podrobněji demografickým vývojem této skupiny od 16. stol. do současnosti, stručně vystihuje základní charakteristiky obecného konceptu ejida jako jedné z organizačních forem současného indiánského a v širším slova smyslu rurálního obyvatelstva.

(...)